

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

"ในโลกนี้มีอะไรเป็นไทยแท้ ของไทยแน่นอนหรือคือภาษา" ๑ ภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญซึ่งคนในสังคมใช้ติดต่อสื่อความหมาย เพื่อประสานงานให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ภาษาไทยเป็นวัฒนธรรมอันสำคัญยิ่งในชาติ และเป็นทรัพย์สินมรดกของประชาชาติไทยเราโดยแท้ เราจะต้องช่วยกันรักษาและบำรุงส่งเสริมภาษาไทยให้เจริญมั่นคง ๒

แต่ในปัจจุบันสังคมไทยกำลังเปลี่ยนแปลงไป ทั้งในทางเจริญและทางเสื่อม วัฒนธรรมทางค่านิยมเจริญไปอย่างรวดเร็ว พร้อม ๆ กับวัฒนธรรมทางภาษาก็ได้เปลี่ยนแปลงไปด้วย ในฐานะที่เราเป็นคนไทย เราควรมีส่วนช่วยบำรุงรักษาให้ภาษาเปลี่ยนแปลงไปในทางเสื่อมให้น้อยที่สุด

การเรียนภาษา ต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้เกิดทักษะ สามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในการศึกษาภาษาไทยนั้น พระยาอนุมานราชธน กล่าวว่า

ม.ล.ปิ่น มาลากุล, "คำกล่าวของ พจน.ฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ในการ เปิดชุมนุมภาษาไทยของคุรุสภา" ปาฐกถาเรื่องภาษาไทยสยามพากย์ (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, ๒๕๐๕), หน้า ๕

๑ เรื่องเดิม หน้าเดียวกัน

... การศึกษาภาษาไทย ศึกษาได้ ๒ ทาง คือ

๑. ศึกษาเพื่อนำภาษาไทยไปประยุกต์ คือเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ได้แก่ การเรียน อ่าน เขียน พูด ฟัง
๒. ศึกษาเพื่อความรู้อย่างแท้จริง (Pure knowledge) เป็นการมุ่งเอาเนื้อแท้ของความรู้ในทางภาษาอย่างลึกซึ้ง^๑

จะเห็นได้ว่า การศึกษาภาษาไทยในทางหนึ่งนั้น เป็นการศึกษาเพื่อการสื่อสาร ติดต่อกับความหมายกันในชีวิตประจำวัน ด้วยการใช้ ฟัง พูด อ่าน และ เขียน แต่การสื่อความหมายจะชัดเจนได้ผลดีเพียงใด ขึ้นอยู่กับภาษาเป็นสิ่งสำคัญ ดร. กอ สวัสดิ์พานิชย์กล่าวถึงปัญหาในการสื่อความหมายไว้ว่า "...ปัญหาที่เกิดขึ้นในเมืองไทยมีมากกว่า ๕๐ % เป็นปัญหาซึ่งเกิดจากการสื่อความหมายไม่ดี หรือไม่มี การสื่อความหมาย"^๒

ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ กล่าวไว้ว่า "...การสื่อสารคือ การทำให้เกิดการเข้าใจระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ผู้อ่านกับผู้เขียน หากคนพูดกันไม่เข้าใจ เขียนให้กันอ่านไม่เข้าใจ คบขาคความชำนาญในการเลือกเฟ้นถ้อยคำ ก็ถือว่าเป็นการสื่อสารที่ขาดประสิทธิภาพ"^๓

^๑พระยาอนุนานราชชน, "วัฒนธรรมและภาษา" คู่มือครูภาษาไทย เอกสารนิเทศการศึกษา, ฉบับที่ ๑๑๗ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู (๒๕๑๔), หน้า ๗๔ .

^๒ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, "การปรับปรุงภาษาในเอเชียให้ทันสมัย" สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์, อาทิตย์ ๒๕ (ตุลาคม ๒๕๑๐), หน้า ๔๕ .

^๓กอ สวัสดิ์พานิชย์, "ปัญหาการศึกษาในประเทศไทย" หนังสืออ่านประชาชนสำหรับจัดระเบียบวิธีวิจัยการศึกษา (พระนคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๖), หน้า ๔๐ .

^๔ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, รวบรวมบทความเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา (พระนคร: โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี, ๒๕๑๓), หน้า ๕๔

สังคมไทยปัจจุบัน เป็นสังคมใหญ่และมีความซับซ้อน การสื่อความหมายต้องรวดเร็วทันต่อความเปลี่ยนแปลง^{๑)} ดังนั้น การใช้ภาษาในการสื่อสารอาจมีผลคลาดเคลื่อน ผู้ใช้ภาษาคงมีความระมัดระวัง ในการเลือกใช้คำให้รัดกุม ชัดเจนตรงกับความหมายที่ต้องการ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ กล่าวถึงความมุ่งหมายที่สำคัญที่สุดของภาษาไว้ว่า

ความมุ่งหมายที่สำคัญที่สุดของภาษาไม่ว่าภาษาใดก็คือ ความมุ่งหมายในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนที่อยู่ในสังคมเดียวกัน (Communication) สังคมผู้ซึ่งขยายตัวกว้างขวางออกไปเพียงใด ก็ยิ่งมีความจำเป็นมากขึ้นเพียงนั้น ที่ต้องอาศัยภาษาเป็น เครื่องมือนำสำหรับการติดต่อสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจตรงกัน มิฉะนั้นอาจเกิดปัญหายุ่งยากต่าง ๆ ขึ้นได้ นอกจากการสอนในโรงเรียนแล้ว เด็กยังต้อง เรียนภาษาไทยจากสังคมภายนอกอีกด้วย สังคมที่ขยายตัวกว้างขวางและสลับซับซ้อนขึ้นนั้น ต้องการใช้ภาษาในวงกว้างมาก จึงได้มีการศึกษา ค้นคว้า ใน เรื่องของการใช้ภาษากับคนเป็นจำนวนมาก และมีการตั้งชื่อสิ่งที่ใช้ เป็น เครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับคนจำนวนมากว่า "สื่อมวลชน" (Mass Media)...

สื่อมวลชน หมายถึงสิ่งที่ให้ความรู้ ความบันเทิงและข่าวสารแก่ประชาชนทั่วไป ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของคนในสังคมมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียน จนมีผู้กล่าววว่า "หนังสือพิมพ์มีอิทธิพลกว่า

---

^{๑)}บุญเลิศ คุรุฑเมือง, "ความเข้าใจความหมายของถ้อยคำและสำนวนภาษาไทยของนักศึกษาก," (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๕๘) หน้า ๒ .

^{๒)}ฐะปะนีย์ นาครทรรพ, "ความสำคัญของภาษาไทยและข้อสังเกตเกี่ยวกับลักษณะของภาษาไทย," บันทึกคนควาภาษาไทย, (กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานครการพิมพ์, ๒๕๑๘), หน้า ๕ .

ครูสอนในชั้นเรียน^๕ เมื่อเกิดปัญหาดังนี้ ครูสอนภาษาไทยควรจะใช้วิธีแก้ปัญหาอย่างไร
คุณหญิงพร ชำนิโรตคานต์ ได้กล่าวถึงปัญหาของภาษาสื่อสัมพันธ์กับการสอนภาษาไทย
ไว้ว่า

... ภาษาสื่อสัมพันธ์กับการสอนภาษาไทยนั้น มีปัญหาเกี่ยวข้องกับอยู่ กล่าว
คือ การใช้ภาษาของผู้ที่เกี่ยวข้องกับสื่อสัมพันธ์ มักจะผิดแปลกไปจากภาษา
ที่เราใช้กันอยู่ หรือผิดแปลกไปจากมาตรฐานของภาษาที่เคยกำหนดกันไว้
เมื่อเป็นเช่นนั้นก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้เรียนภาษาไทย ซึ่งมีอาจจะจำส่วนภาษา
ของสื่อสัมพันธ์ได้ค่อนข้างรวดเร็ว และทำตามโดยไม่พิจารณาความควรไม่ควร
และก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้สอนภาษาไทยที่ต้องคอยแก้ไขซ่อมพร่องต่าง ๆ ใน
การใช้ภาษา ชำนิโรตคานต์ ทั้งนี้เพื่อรักษามาตรฐานของภาษาไทยไว้^๖

ครูภาษาไทย ต้องยอมรับข้อปัญหาเหล่านี้ และจะต้องดำเนินการแก้ไขอย่าง
เร่งด่วน เพราะครูภาษาไทยเป็นผู้ที่ใกล้ชิดซื่อว่า มีความสนใจ มีใจรักภาษาไทยและเป็น
ผู้มีความเพียรพยายามศึกษาหาความรู้ทางนี้มาโดยตรง^๗ บัณฑิตเป็นผู้สามารถแก้ไขปัญห
ในที่สุดที่สุด ควบการอบรมสั่งสอนและสร้างทัศนคติอันดีงามต่อวิชาภาษาไทยให้แก่เด็กเรียน
ไม่มุ่งเพียงแต่ต้องการจะมีก่อให้เกิดทักษะทางภาษาเท่านั้น

^๕คุณหญิงพร ชำนิโรตคานต์, "ปัญหาการใช้ภาษาไทย," กรรณภาษาและวรรณกรรม
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พระนคร: ศรีเมืองการพิมพ์, ๒๕๑๖), หน้า ๓๓ .

^๖เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓๓ .

^๗บุญเลิศ ครูทเมือง, เรื่องเดียวกัน, หน้า ๕ .

แต่อย่างไรก็ตาม ในการสอนภาษาไทย การเน้นเรื่องทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนก็ยังเป็นสิ่งสำคัญที่จะทอดทิ้งไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียน ซึ่งเป็นการสื่อความหมายที่เป็นหลักฐานคงทนกว่าการพูด การสอนภาษาไทย จึงประสบ ความสำเร็จในการสอนเขียนมากมาย ทั้งในค่านิยมและตัวผู้สอนเอง

การเขียนเป็นวิชาทักษะที่จำเป็นจะต้องสอนในการเรียนภาษาไทยทุกระดับ ใน หลักสูตรของผู้เรียนวิชาเอกภาษาไทย ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงของสตา-บันฝึกหัดครู กำหนดให้เรียนวิชานี้โดยใช้ชื่อว่า วิชาภาษาไทย ๒๔ (การเขียน) นักเรียน ฝึกหัดครูซึ่งเรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอกหรือวิชาโท เป็นผู้มีความสำคัญที่จะต้องออกไป เป็นครูภาษาไทย และต้องถ่ายทอดภาษาไทยให้เด็กอย่างถูกต้องมากที่สุด^{๑๒} ภาษาไทยที่ เราต้องสอนนักเรียนฝึกหัดครูนั้น ลักษณะหนึ่งเป็นเนื้อหาวิชา เช่น วิชาการวรรณคดีและอีก ลักษณะหนึ่งเป็นเครื่องมือในการสื่อสารได้ คือวิชาการไวยากรณ์ ซึ่งแบ่งออกเป็น การฟัง การพูด การอ่านและการเขียนนั่นเอง^{๑๓} จึงเป็นที่น่าคิดว่า อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยใน สถาบันฝึกหัดครู ในฐานะเป็นครูของครู จะปรับปรุงการสอนของตนอย่างไร จึงจะได้ครู ภาษาไทยที่มีคุณภาพ ทั้งในค่านิยมตนเอง เป็นผู้ใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อสารและในค่าน การถ่ายทอดความรู้ให้แก่เด็กเรียนของเรา ฐะปะนีย์ นาครทรรพ กล่าวถึงความสำคัญ ของครูภาษาไทยว่า

^{๑๒} ฐะปะนีย์ นาครทรรพ, "หลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาการ- คีศึกษาชั้นสูงของวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓), หน้า ๔.

^{๑๓} หนวยศึกษานิตเทศก กรมการฝึกหัดครู, คำบรรยายในการสัมมนาอาจารย์ ภาษาไทย (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๑๔), หน้า ๑๔.

การเรียนการสอนภาษาไทยหาได้จำกัดอยู่ในชั่วโมงภาษาไทยไม่ ในชีวิตประจำวันของนักเรียนและบทเรียนทบทวนวิชา ภาษาไทยบอคมองมีส่วน และเป็นปัจจัยอยู่เสมอ นักเรียนมีโอกาสเรียนภาษาไทยทั้งในและนอกห้องเรียน ฉะนั้น การสอนภาษาไทยจึงเป็นภาระของครูทุกคนทุกโอกาสที่มีการใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือทำความเข้าใจกัน นอกจากนั้น นักเรียนยังมีโอกาสเรียนจากครู คราวและสิ่งแวดล้อมในชุมชนที่ตนอยู่ สิ่งแวดล้อมเหล่านั้นก็มีอิทธิพลต่อการรู้ ภาษานักเรียน เพราะฉะนั้นครูต้องเตรียมตัวต่อสู้อิทธิพลจากสิ่งแวดล้อม เหล่านั้นด้วย อย่างไรก็ตาม ถ้าครูยึดหลักใหญ่ไว้ จะพยายามส่งเสริมภาษาที่ดี และแก้ไขภาษาที่เลวไวเสมอแล้ว ก็คงจะช่วยนักเรียนได้มาก^{๑๔}

ปัญหาที่สำคัญในสถาบันฝึกหัดครูคือ การขาดตำรา เอกสารทางวิชาการและคู่มือต่าง ๆ คร.สายหยุด จำปาทอง ได้ให้ข้อคิดในการสอนภาษาไทยว่า "...เรื่องของเอกสารหรือหนังสือคู่มืออะไรต่าง ๆ เหล่านี้ เรายังขาดอยู่มาก เมื่อผมอยู่วิทยาลัยครูก็เห็นว่า เป็นปัญหาหนึ่งซึ่งจะต้องแก้ไข...อยากให้เราได้พยายามอ่าน ค้นคว้าและเขียนในวิชาหรือเรื่องที่เราสนใจ"^{๑๕}

จากการอภิปรายเรื่องตำราและวิธีสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัย คร.กาญจนา นาคสกุล กล่าวถึงการขาดตำราเรียนภาษาไทยว่า การที่อาจารย์ภาษาไทยในมหาวิทยาลัย ไม่คอยได้แต่งตำรานั้น มีสาเหตุดังนี้

๑. อ้างว่าไม่มีเวลา
๒. ไม่มีความมั่นใจ กลัวถูกวิจารณ์
๓. อาจารย์มีความเฉื่อยชา
๔. ขาดการสนับสนุนในทางการเงินและตัวบุคคล

^{๑๔} สุระปะนิย นาคทรพรพ, "ระเบียบวิธีสอนภาษาไทยชั้นมัธยมปลาย" คู่มือการอบรมครูมัธยมศึกษา (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา พระนคร: ๒๔๘๕), หน้า ๓๔.

^{๑๕} หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, เรื่องเดียวกัน, หน้า ๘.

๕. ชาติเครื่องมือ เช่นหนังสืออ้างอิง คำราที่ประกอบกรคนควา

๖. ชาติคชวช เช่นเสมยพมพ ชวรงนทงคณกรทให้เขียนงยเข๑๖

การแต่งคำรานั้น นอกจากจะได้จากงานคนควารวมรวมของอาจารย์แล้ว อีกอย่างหนึ่งคือ การแปลคำรตางประเทศที่เกี่ยวข้องเป็นประโยชน์แก่การคนควาภาษาไทย๑๗ การแต่งคำรจ่าเป็นตองมีทน ถ้ามีแต่ทงชคทนก็เป็นธรรมคทที่จะหดยเสยสละได้ย๑๘

สำหรับคำรที่ใช้ประกอบกรสอนที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน แบ่งออกเป็น ๒ ประเภทด้วยกันคือ คำรสำหรับผู้เรียนและคำรสำหรับผู้สอน ในส่วนของผูสอนนั้นก็คื ค่มือตาง ๆ ช่วยใหสอนสะดวกขึ้น ทงฝยผูเรียนก็มค่มือที่จะช่วยใหญ่เรียนสอบได้๑๙

คำรที่ใช้เป็นค่มือหรือเรีบกวหนังสือค่มือั้นคือ "หนังสือที่เรีบเรียงขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการทำความเข้าใจวิชากรบางแขนง...เหมาะสำหรับผู้ที่ไม่สจะม่เวลาศึกษาคนควา ชวนชวยหาคควมรตาง ๆ ควบตนเอง"๒๐

๑๖ คณะอักษรศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, "คำรและวิธีสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัย" รายงานการสัมมนาเรื่องการสอนวิชาภาษาไทยในระดับอุดมศึกษา (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๓), หน้า ๔๑ - ๔๒.

๑๗ เรื่องเดิม, หน้า ๔๓ .

๑๘ ฉะอม โปษภุชณะ, พันตรีหญิง, เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๓ .

๑๙ เรื่องเดิม, หน้าเดียวกัน

๒๐ ชลธิรา กลัดคยและคนอื่น ๆ, กรใช้ชษา (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์รุ่งเรืองรัตน์, ๒๕๑๓), หน้า ๑๓๓ .

การสร้างคู่มือการสอนวิชาภาษาไทย เทาที่โตสิ่ง เกต ส่วนมากเป็นของหน่วย
 ศึกษาในเทศก ที่มีส่วนเก็วข้องกับการจัดตำราเรียน เรียกชื่อต่างกันไปเป็น คู่มือครู
 บ้าง คู่มือการสอนบ้าง จากการศึกษาและสิ่ง เกต คู่มือการสอนภาษาไทย อาจแยก
 ได้ ๒ ประเภทดังนี้

๑. คู่มือการสอนภาษาไทยเฉพาะเรื่อง เช่นวรรณคดี หลักภาษา แยกออก
 ตามระดับชั้น
๒. คู่มือการสอนภาษาไทยทั่วไป กล่าวถึงหลักการสอนภาษาไทยแขนงต่าง ๆ
 เป็นการแนะนำการสอนอย่างกว้าง ๆ

การสอน เขียนเป็นวิชาหนึ่งที่ประสบปัญหาในการขาดแคลนตำรา คู่มือการสอน
 ตลอดจนปัญหาอื่น ๆ อีกหลายประการในการสอน ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถาม ขอความ
 คิดเห็น ขอบัญหาและขอเสนอแนะ ไปยังอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทย ๒๔ (การเขียน)
 ของวิทยาลัยครู ๓ แห่ง^{๒๑} ในกรุงเทพมหานคร เฉพาะเกี่ยวกับเรื่องปัญหาในการสอน
 เขียน วิชาภาษาไทย ๒๔ มีมาก เรียงตามลำดับดังนี้

๑. ขาดตำราที่จะใช้ประกอบการสอน
๒. ไม่สามารถแก้ไขนักเรียนเป็นรายบุคคลได้ เพราะไม่มีเวลา
๓. ผู้สอนเองขาดทักษะในการเขียน
๔. จำนวนนักเรียนในกลุ่มหนึ่ง ๆ มากเกินไป

^{๒๑}ได้มีตอบ ๒ แห่ง คือ

๑. วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	๔. วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลัยสงฆ์
๒. วิทยาลัยครูสวนกุหลาบ	๕. วิทยาลัยครูจันทรมงคล
๓. วิทยาลัยครูธนบุรี	๖. วิทยาลัยครูพระนคร

- ๕. การแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน ผู้สอนเองไม่แน่ใจว่าถูกต้องหรือไม่
- ๖. ไม่มีเวลาตรวจแก้ไขแบบฝึกหัด เพราะมีงานมาก
- ๗. เวลาในการสอนน้อยเกินไป
- ๘. ไม่ทราบวิธีสอนที่ใดผล
- ๙. ขาดอุปกรณ์การสอน
- ๑๐. ไม่เข้าใจเนื้อหาบางเรื่อง
- ๑๑. เนื้อหาที่ท่องสอมีมากเกินไป

สำหรับตัวของนักเรียนเองนั้น ประสพปัญหาในการเขียนดังนี้

- ๑. ไม่มีความรู้ในเรื่องที่เขียน
- ๒. ขาดประสบการณ์
- ๓. ไม่มีแนวคิดในการเขียน
- ๔. ส่วนวนในการเขียนไม่สะดวก
- ๕. มีความเกียจคร้านที่จะเขียน
- ๖. ขาดทักษะ
- ๗. ไม่มีแรงบันดาลใจ ^{๒๒}

และนอกจากนี้ ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการที่ไม่อยากเขียนเพราะ ผู้สอนมักทำถึงรูปแบบและกรรมของกฎเกณฑ์มากเกินไป และมีปัญหาที่สืบเนื่องมาจากชั้นมัธยมคือ เมื่อ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 คณะอักษรศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, รายงานการสัมมนาเรื่องการสอน
 วิชาภาษาไทยในระดับอุดมศึกษา (กรุงเทพมหานคร, โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช: ๒๕๑๗),

เรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษา ไม่ได้ฝึกเขียนมามากนัก คำรายการเขียนที่มีอยู่ ก็อาศัยแนวทาง
โคตแต่เพียงอธิบายให้เห็นหลักใหญ่ ๆ เท่านั้น การสอนเขียนที่ผู้เรียนได้รับมาก็เพียงแต่ระ-
เบียนหลักภาษา สิ่งเหล่านี้เป็นการสลัดกันความคล่องตัวของ การแสดงความคิดที่ผู้เรียนจะพึง
มีและพึงได้ เมื่อเป็นนักเรียนมัธยม

เนื่องจากการสอนเขียนประสมปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเกิดความสนใจที่จะ
สร้างคู่มือการสอนเขียนภาษาไทยในระดับวิชาการศึกษาระดับชั้นสูง เพราะอาจเป็นทางช่วย
แก้ปัญหา การขาดแคลนคู่มือการสอนโคต และอาจเป็นแนวทาง ชี้แนะให้ผู้สอนโคตคิดหาวิธี
สอนที่แปลกใหม่ หากความรู้ที่กว้างขวาง ทันสมัย ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมในปัจจุบัน
มาช่วยปรับปรุงการสอนเขียนใหม่ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

- ๑. เพื่อสำรวจความต้องการของครูในการใช้คู่มือประกอบการสอนวิชาภาษา
ไทย ๒๕ (การเขียน) ในหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นสูง
- ๒. เพื่อการสร้างคู่มือการสอนเขียนภาษาไทยในระดับประกาศนียบัตรวิชาการ
ศึกษาระดับชั้นสูง เป็นแนวทางในการสอนแก่ครู
- ๓. เพื่อประมวล เนื้อหา วิธีการ กิจกรรมในการสอน ตัวอย่างการเขียนแบบ
ต่าง ๆ ตลอดจนการวัดผล ไว้ในคู่มือการสอน ซึ่งครูอาจนำไปใช้เป็นแนวทางพัฒนาการ
เขียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นสูง

สมมุติฐานของการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย ๒๕ (การเขียน) ของนักศึกษากลุ่มที่เรียนโดย
ใช้คู่มือการสอนเขียนภาษาไทยในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นสูง กับนักศึกษากลุ่ม
ที่สอนโดยไม่มีคู่มือ มีความแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัย เรื่อง นวัตกรรมเขตจำกัค ดังนี้

- ๑. คู่มือการสอนเขียนภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้เฉพาะในสถาบันฝึกหัดครูตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง เท่านั้น
- ๒. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย วิทยาลัยครูจันทรเกษม ซึ่งแบ่งเป็น ๒ กลุ่ม ดังนี้
  - ๒.๑ ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการปรับปรุงข้อสอบ ซึ่งเรียนวิชาภาษาไทย ๒๔ (การเขียน)ไปแล้ว จำนวน ๕๑ คน
  - ๒.๒ ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการทดลองคู่มือการสอนเขียนภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งออกเป็น

ก. กลุ่มควบคุม จำนวน ๒๗ คน

ข. กลุ่มทดลอง จำนวน ๒๗ คน

รวมตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการทดลอง ๕๔ คน

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการทดลองนี้ ได้เลือกตัวอย่างประชากรที่มีความสัมพันธ์กันเป็นคู่ คือคล้ายคลึงกันในด้านอายุ เพศ และผลสัมฤทธิ์ของการเรียนวิชาภาษาไทย

ขอตกลง เบื้องต้น

๑. การวิจัยครั้งนี้ ถือว่ากลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสองกลุ่ม มีพื้นฐานทางการเขียนภาษาไทยมาเท่าเทียมกัน

๒. จำนวนตัวอย่างประชากรและคุณภาพของตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย ถือว่าเชื่อถือได้

๓. ถือว่า แบบสอบที่ใช้ในการวิจัยมีความตรงตามเนื้อหา เพราะสร้างข้อใดตรงตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการให้ผู้เรียนทราบทั้งหมด

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

๑. คู่มือการสอนหมายถึง คู่มือที่ช่วยในการสอนเขียน ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
๒. ผู้สอนหมายถึง อาจารย์ผู้สอนวิชาเอกภาษาไทยและสอนวิชาภาษาไทย ๒๔ (การเขียน) ในสถาบันฝึกหัดครู
๓. ผู้เรียน หมายถึง ผู้เรียนวิชาเอกภาษาไทยและกำลังเรียนวิชาภาษาไทย ๒๔ (การเขียน) ในสถาบันฝึกหัดครู
๔. การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึกออกไป เพื่อให้ผู้อื่นได้ทราบ เป็นลายลักษณ์อักษร
๕. ประสิทธิภาพ หมายถึง การปฏิบัติงานที่มีความคล่องแคล่วและได้รับความสำเร็จเป็นอย่างดี
๖. ประสิทธิภาพทางการเขียน หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนอย่างถูกต้องคล่องแคล่ว ทั้งในด้านการสื่อสารและเขียน เพื่อแสดงความคิดสร้างสรรค์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

๑. การวิจัยนี้อาจจะช่วยแก้ปัญหาการขาดแคลนคู่มือการสอน วิชาตัวอักษรคว่าอ้างอิงในการสอนเขียนของครูภาษาไทยได้
๒. การวิจัยนี้อาจช่วยให้ได้คู่มือการสอนวิชาภาษาไทย ๒๔ (การเขียน) ที่มีคุณภาพ สามารถนำไปใช้ได้จริง

๓. การวิจัยนี้อาจเป็นประโยชน์ในการพัฒนาการสอนเขียน ซึ่งเป็นทักษะสำคัญ
อย่างหนึ่งในวิชาภาษาไทย

๔. การวิจัยนี้อาจใช้เป็นแนวทางในการสร้างคู่มือการสอนวิชาภาษาไทย
แขนงอื่น ๆ ต่อไป

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

การที่ผู้สอนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เป็นคนละคนกัน อาจมีผลต่อการ
วิจัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย